

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

El-Raye Gazetesi

Amerika ile İnan Arasındaki Ateşkes ve Müzakereler

Üstad Esad Mansur'un Kaleminden

Amerika'nın İnan'a yönelik saldırılarını ve başta Trump olmak üzere yetkililerinin saldırıyı durdurma, yeniden başlatma tehdidinde bulunma ya da ateşkes ilan etme yönündeki açıklamalarını takip ederken, tüm bunları, saldırının ardındaki hedefini idrak etme çerçevesinde anlamak gerekir. Çünkü tüm çabalar, bir hedefi gerçekleştirmek için yapılmaktadır. İnan için bu hedef, kendi yörüngesinde dönen ve bağımsızlık için çalışan bir ülkeden, kendi şartlarını dikte ettiği ve istediği şeyi uygulayan tabi bir devlete dönüştürmektir. Tüm bölge açısından olana gelince; stratejik konumu nedeniyle buradaki kontrolünü sıkılaştırmak, sömürgeci bir hedef olarak bölgenin kaynaklarını yağmalamak, kapitalizme meydan okuyan küresel bir ideolojiye sahip olması nedeniyle bölgenin kalkınmasını, kurtuluşunu ve Hilafetin kurulmasını engellemek ve bu hedefleri gerçekleştirmek için kirli bir araç olarak kullanmak üzere Yahudi varlığına odaklanmak.

Amerika, 40 gün süren savaş boyunca İnan'a karşı hedefini gerçekleştiremeyince, İnan'ın Hürmüz Boğazı'nı açması karşılığında Pakistan'ın önerdiği plan kapsamında iki haftalık bir ateşkes talep etti.

Amerika, İnan'ın 24 Mart 2026 tarihinde Pakistan aracılığıyla sunduğu 15 maddelik planını reddetmesinin ardından ateşkes baş vurmuş ve ateş altında müzakere etmeyi reddetmiş olup bu plan; "İnan nükleer programının tamamen sökülmesini, Natanz, Fordo ve İsfahan'daki nükleer reaktörlerin kapatılmasını, %60 oranında zenginleştirilmiş uranyum miktarlarının Uluslararası Atom Enerjisi Ajansı'na teslim edilmesini, barışçıl amaçlar için ihtiyaç duyduğu uranyumu dışarıdan ithal etmesini, İnan'ın kendi topraklarında uranyum zenginleştirmesine izin verilmemesini, nükleer programı ve tedarik kaynakları üzerinde Uluslararası Atom Enerjisi Ajansı tarafından sıkı bir denetim programı uygulanmasını, balistik füze programının ve insansız hava aracı (İHA) üretiminin durdurulmasını, Lübnan'daki partisi gibi bölgesel vekillere verilen desteğin sona erdirilmesini, Hürmüz Boğazı'nın serbest bir deniz yolu olarak açık tutulmasını ve Yahudi varlığının var olma hakkının tanınmasını" içermektedir. İster bu şartlar olsun ister ateş altında müzakere edilmesi olsun, tüm bunlar İnan için bir aşağılama olarak görülmektedir.

Dolayısıyla ateşkes gelmiş ve şartlarda bir hafifleme başlamıştır. Ancak bunlar, taleplerin en üst tavanı olarak müzakerelerin eksenleri olarak kalmaya devam edecek, ardından da Amerika bunların tamamının ya da en önemli kısmının ne ölçüde gerçekleştirilebileceğini görecektir. Eğer bunları dayatmayı başarırsa, o zaman İnan, uydu devlet olarak kalmasını sağlayan güç unsurlarını ve bağımsızlık şansını kaybedecek; dolayısıyla da tabi bir devlet haline gelecektir.

Ateşkes ilan edilince 11/4/2026 tarihinde Pakistan'da taraflar arasında müzakereler başladı; bu, ateş altında müzakereleri kabul etmemesi açısından İran için bir başarıdır. Ateşkesin hedefi ise müzakereleri yürütmek olup saldırıları tamamen durdurmak değildir.

Amerika, müzakereler için başkan yardımcısının başkanlık ettiği en üst düzey bir heyet gönderince bu, meselenin ne kadar ciddi ve kritik olduğunu, yani şartları veya şartların en önemlileri gerçekleşmez ise saldırıların yeniden başlayacağını göstermektedir; bu da sanki müzakere yapan başkanmış gibi başkan yardımcısının, Amerika'daki karar alma sürecinde ikinci adam ve başkanı temsil eden kişi olması sıfatıyla, müzakereler sırasında İran heyetine doğrudan tehditler savurması içindir. Ayrıca Amerika yönetimi içinde, müzakerelerin başarısız olması durumunda saldırının devam etmesi yönünde bir görüş birliği olduğu içindir; çünkü başkan yardımcısı, savaş açmak yerine müzakereleri tercih ediyordu.

Bu, müzakerelerde herhangi bir başarısızlık durumunda Amerika'nın saldırılarına yeniden başlayacağına delalet etmektedir; zira Amerika Başkanı Trump, 10/4/2026 tarihinde şöyle diyerek tehdit etmişti: "Pakistan'daki barış görüşmeleri başarısız olursa, İran'a yönelik saldırıları yeniden başlatmak üzere Amerika savaş gemileri en iyi mühimmatlarla donatılmaktadır."

Ateşkes, savaşın sona ermesi ve kalıcı bir barış anlaşmasının imzalanmasından farklıdır. Zira ateşkes, herhangi bir anda, taraflardan birinin ya da her ikisinin ihlaliyle bozulabilir.

İran'ın şartları ise on madde halinde sıralanmıştır: "Amerika'nın saldırmazlık garantisi vermesi, Hürmüz Boğazı'nın İran'ın kontrolünde kalması, Uranyum zenginleştirme hakkının kabulü, Tüm birincil yaptırımların kaldırılması, Tüm ikincil yaptırımların kaldırılması, BM Güvenlik Konseyinin İran aleyhindeki kararlarının sonlandırılması, Uluslararası Atom Enerjisi Ajansının İran aleyhindeki kararlarının sonlandırılması, İran'a savaş tazminatı ödenmesi, Bölgedeki Amerikan askerinin çekilmesi ve Lübnan dahil tüm cephelerde savaşın sonlandırılması."

Ancak İran, Amerika'nın şartlarını reddettiğini belirtmemiş; aksine Amerika'nın şartlarına değinmeden kendi şartlarını ortaya koymuştur; sanki bu kendi şartlarını Amerika'nın şartlarının yanına koymuş gibidir; bu da kendi şartlarının kabul edilmesi durumunda, İran'ın bu şartların bir kısmını ya da hafifletilmiş halini kabul etmeye hazır olduğuna işaret etmektedir.

Ev sahibi ülke Pakistan'ın da katılımıyla taraflar arasında doğrudan müzakerelerin iki turu gerçekleştirildi. İran medyası, "görüşmelerde ilerleme kaydedildiğini, Amerika'nın dondurulmuş İran varlıklarının serbest bırakılmasını kabul ettiğini ve Yahudi varlığının Beyrut'un güney banliyölerinde saldırılarını durdurduğunu" duyurdu. Bu da Litani'nin güneyinin saldırıların durdurulmasından istisna tutulduğu anlamına gelmektedir; zira Yahudi varlığı orada bir tampon bölge oluşturmaya çalışmaktadır. Lübnan heyeti, Yahudi varlığı heyetiyle 14/4/2026 tarihinde Washington'da Amerikan gözetiminde bulunduğu bu müzakerelerde görüşmelerde ilerleme kaydedildiğini duyurdu.

Bunun ardından 12/6/2026 sabahı üçüncü tur gerçekleştirildi ve Amerika Başkan Yardımcısı Vance, "İranlıların nükleer silah geliştirmeme yönündeki Amerikan şartlarını reddetmeleri nedeniyle müzakerelerin bir barış anlaşmasına varılmadan sona erdiğini" açıkladı. Bu arada İran Dışişleri Bakanlığı sözcüsü ise, "barış müzakerelerinin başarısının, Amerika'nın aşırı ve yasa dışı taleplerden kaçınmasına bağlı olduğunu" söyledi. Bu da Amerika'nın 15 maddelik şartlarını müzakere ettiği, İran'ın ise bunları aşırı bulduğu ve Amerika'nın saldırılarına her an yeniden başlamasının olası olduğu ve Amerika'nın, İran'ı tabi devlet haline getirme hedefinde ısrarcı olduğu anlamına gelmektedir. Yani Amerika'nın başarısı ya da başarısızlığı, İranlıların tutumlarında ne kadar kararlı olduklarına ve savaşımaya ne kadar hazır olduklarına bağlıdır.

Genel tabloya bakan birisi, bölgedeki Amerika varlığının kabul edildiğini, dolayısıyla onunla müzakerelerin yürütüldüğünü, ayrıca Filistin'i gasp eden Yahudi varlığının da kabul edildiğini ve onunla da müzakerelerin yürütüldüğünü görür. Oysa asıl olan Amerika ile müzakere etmemek ve onu bölgeden kovmak için onunla savaşmaya devam ederek onu Atlantik'in ötesine geri püskürtmek ve ayrıca Yahudi varlığıyla da savaşmaya devam ederek onu tamamen ortadan kaldırmaktır. Bu da Allah'ın kelimesini yüceltmek için savaşan ideolojik temele dayalı bir devletin kurulmasını gerektirmektedir; dikkat edin bu devlet, Nübüvvet Minhacı üzere Raşidi Devleti'dir.

Kaynak: [El-Raye Gazetesi - 595. Sayı - 15/04/2026](#)